

Livet igennem bestræbe sig for at faa sit Ulykkestilfælde betalt saa dyrt som muligt inden for Lovens Grænser, medens han efter det andet System vil bestræbe sig for paa ny at komme paa Fode. Han faar intet Tillæg, men heller intet at betale tilbage af Erstatningen, som en Gang er udbetalt ham; han er færdig med den Sag og kan begynde sit økonomiske Liv for egen Regning paa ny. Det ærede Medlem talte dernæst om, at de unge Arbejdere fik saa lidt. Det ærede Medlem har dog ikke stillet noget som helst Forslag, sigtende til, at de skulde have mere. Havde det da været saa svært i Stedet for de 300 Kr. som Aarsløn, der nu staa der, og som give en Forsikringssum af 1,800 Kr., at stille Forslag om f. Eks. 400 Kr.? Jeg har ikke set noget Forslag i den Retning fra det ærede Medlems Side. Det var netop det ejendommelige ved Forslaget fra 1891, at det, saa vidt jeg kan se, slet ikke gav de unge Arbejdere noget som helst, naar de ikke oppebære nogen Løn. Vi have dog tænkt paa at give de ulønnede Arbejdere — Lærlinge — noget. Dette er blevet forekastet os af en æret Partifælle, af det ærede Medlem, men naar der absolut skal gøres saa mange Indvendinger, som der nu gøres fra den Side, kan naturligvis den ene let komme til at staa stik imod den anden. Det ærede Medlem siger altsaa, at det er for lidt, men det er dog mere end efter det ærede Medlems Forslag i 1890, hvor de, der ingen Løn oppebære, ingen-ting fik. Det var det Forslag, som det ærede Medlem var Ordfører for, og han har for saa vidt været det indtil denne Dag, uagtet Forslaget i mange Aar ikke har foreligget. Det ærede Medlem siger, at Forsikringen i det hele taget er for lav, set fra et socialt Standpunkt, hvor man forlanger, at man gennem Loven skal opnaa, at de paa-gældende blive forsørgede. Det er vistnok til Dels, fordi man har stillet sig paa dette Standpunkt, at der hidtil ikke er kommet noget ud af denne Sag. Her er det imidlertid ikke Opgaven at tilvejebringe en Forsørgelse, men derimod en Forsikring. Vil Arbejderen opnaa Forsørgelse, maa han supplere denne Forsikring. Det staaer Arbejderne fuldstændig frit selv at tegne en lige saa stor Forsikring, og da ville de faa omtrent det samme som efter Livrente-Forslaget fra 1890. Man deler i Virkeligheden de hændelige Ulykkestilfælde mellem Virksomhedernes Indehavere og Arbejderne, og hver af Parterne kan afgive sin Risiko til et Forsikringsselskab. Hvis Arbejderen ikke ønsker at have sin Del af Risikoen

— Forskellen mellem Forsikringen og den fulde tabte Arbejdsevnes Værdi — kan han forsikre sig og derved faa dobbelt saa meget. Vi have lagt over paa Erhvervene, hvad vi have ment retteligt at kunne lægge over paa dem, og det var ganske vist ikke saa meget, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller i sin Tid vilde have lagt over paa dem. At Arbejderne skulde søge til Byerne paa Grund af denne Lov, fordi de der ere forsikrede i de farlige Erhverv — hvad de for Resten ogsaa ville blive paa Landet — forekommer mig at være en mærkelig Paastand. At tænke sig Arbejderne strømme ind fra Landet i Massevis og lade sig lemlæste i de farlige Erhverv for at faa denne Forsikring, om hvilken det ærede Medlem for Skanderborg (Byriel-Jensen) saa endog paastaar, at de slet ikke faa den, det er dog Toppunktet af dristige Paastande! Der er blevet indvendt af det ærede Medlem — for endnu at tage et Par Enkeltheder af Indvendingerne mod Lovforslagets Affattelse — at det sidste Stykke i § 3 endnu ikke skulde være tydeligt affattet. Der er jo arbejdet saa meget paa at skaffe en tydelig Affattelse af Bestemmelsen om disse Lokomobiler, at der ingen Grund er til at nære Bekymring i den Henseende, og jeg tror at turde svare for, at de ærede Medlemmer kunne rette ethvert Spørgsmaal til mig om, hvordan det forholder sig i Loven med Lokomobilerne, hvad enten de ejes eller lejes eller laanes ud — det skal nok vise sig, at der ikke i Lovforslaget findes nogen Uklarhed herom. At man har givet Bestemmelsen den Affattelse, at den ogsaa gælder, hvor der er Tale om andet end Lokomobiler, kan dog ikke forvirre og hindre Forstaaelsen, naar man ved, at det er dette Forhold med Lokomobiludlejning, der er tænkt paa. Der kunde jo findes lignende Forhold, hvor en har faaet Arbejdere overladte til Udførelsen af et Arbejde, som han har kontraheret om, og i saa Fald er det en Fordel, at Bestemmelsen har en mere almindelig Form. Det kan i det hele taget ikke nytte at sige, at man ikke synes, Bestemmelsen er tydelig, naar man ikke kan paavise, hvori Utydeligheden bestaar, og det vil næppe blive saa let at paavise nogen Utydelighed paa dette Punkt. — Det ærede Medlem har jo flere Gange talt Møllernes Sag. Han vil ikke have Vindmøllernes Arbejdere medtagne, uagtet han paa den anden Side er utilfreds med, at Arbejderne overhovedet forblive udenfor. Jeg kan ikke bringe Samklang i dette, at man skal se at faa saa mange som muligt ind under